

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa E. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście Powiatowemu w O. i Sądowi Rejonowemu w O. oraz Gminie O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 czerwca 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią art. 398⁶ § 3 k.p.c. uprawniony jest do dokonywania kontroli prawidłowości formalnej skargi kasacyjnej i – jeżeli dostrzeże usterki, które uszły uwadze Sądu II instancji – może skargę odrzucić lub przekazać ją temu Sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków. Nie może budzić wątpliwości, że w wypadku, kiedy wady skargi kasacyjnej dotyczą jej elementów konstrukcyjnych, wymienionych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. możliwe jest tylko odrzucenie takiej skargi, bowiem tego rodzaju niedostatki pozbawiają ją koniecznych cech tego środka odwoławczego.

Skarga złożona przez powódkę nie zawiera prawidłowo sformułowanego i uzasadnionego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, zarówno na gruncie art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., jak i już po znowelizowaniu art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., ustawodawca określając wymogi skargi

kasacyjnej wyodrębnił w § 1 tych przepisów kilka wymagań szczególnych, a wśród nich obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. To wyodrębnienie oznacza, że wniosek i jego uzasadnienie jest osobnym, kreatywnym i koniecznym elementem skargi kasacyjnej. Zawarty w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymóg złożenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku łączy się ściśle z instytucją tzw. przesądu uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., co oznacza, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno wskazywać na występowanie w sprawie jednej z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i uzasadniać w wywodzie prawnym, że okoliczność ta rzeczywiście występuje. Te elementy skargi kasacyjnej badane są przez Sąd Najwyższy w ramach przesądu, kiedy podejmowana jest decyzja o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest zatem zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przesądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie.

Skarga kasacyjna powódki nie spełnia powyższych wymogów, bowiem w zasadzie nie ma w niej wniosku (a więc wyraźnego żądania), by skargę tą przyjąć do rozpoznania, choć zapewne taką myśl powódka łączyła z akapitem o treści „Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konieczne z uwagi na jej oczywistą zasadność, skoro – jak wskazano wyżej – Sąd II instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego tj. art. 467 k.c., 470 k.c. oraz art. 358¹ § 3 k.c. i art. 354 § 1 k.c., co skutkowało oddaleniem powództwa o waloryzację świadczenia bezpodstawnie złożonego do depozytu, a nadto nastąpiło istotne uchybienie procedurze cywilnej, co opisano w pkt 1 podstaw wniesienia kasacji.” Nie jest to jednak prawidłowo sformułowany wniosek, a co istotniejsze, w treści przytoczonego zapisu nie sposób doszukać się uzasadnienia odpowiadającego pojęciu wyводу prawnego, wskazującego na czym polega „oczywistość” naruszeń (porównaj m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006/4/75, oraz uchwałę połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej oraz Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r. III CZP 72/02 OSNC 2003/7-8/92). Na pewno takim wywodem nie jest odesłanie do podstaw kasacyjnych, zaś w części skargi zatytułowanej „uzasadnienie” brak jakiegokolwiek nawiązania do jej fragmentu odnoszącego się do podstaw przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

W konsekwencji skarga powódki podlegała odrzuceniu na podstawie powołanego na wstępie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z uwagi na sytuację materialną powódki Sąd Najwyższy nie obciążył jej kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.).